

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5524/2567

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 391, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 279

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้อยู่กินฉันสามีภริยากับ ก. แล้ว และอำนาจปกครองของผู้เสียหาย ตามกฎหมายเป็นของ ก. ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุ ก. พาผู้เสียหายไปฝากให้ พักอาศัยอยู่กับจำเลยซึ่งก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายเคยพักอาศัยอยู่กับจำเลยหลายปี โดยจำเลย อุบัติการเลี้ยงผู้เสียหายเสมือนเป็นบิดา เช่นนี้ พฤติการณ์ล่วงละเมิดทางเพศที่จำเลยกระทำต่อ ผู้เสียหายจึงมีลักษณะเป็นการกระทำที่จำเลยมีอำนาจบังคับเหนือผู้เสียหาย ซึ่งก่อนเกิดเหตุเคยอยู่ ในความอุปการะของจำเลย และขณะเกิดเหตุ ก. ได้ฝากให้ผู้เสียหายอยู่ในความดูแลของจำเลย ทำให้ผู้เสียหายต้องมีความเคารพยำเกรงและเชื่อฟังจำเลย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้อยู่ภายใต้อำนาจ ด้วยประการอื่นใดของจำเลยตามความหมายของ ป.อ. มาตรา 285 แล้ว ดังนี้ เมื่อจำเลยพยายาม กระทำชำเราผู้เสียหายในระหว่างที่ผู้เสียหายอยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใดของจำเลยแล้ว จำเลยจึงต้องรับโทษหนักขึ้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 285, 391 จำเลย ให้การปฏิเสธ ก่อนสืบพยาน จำเลยแก้ไขคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพว่า เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2564 จำเลยใช้นิ้วมือของจำเลยสอดใส่ล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย และ จำเลยใช้กำลังทำร้ายผู้เสียหาย ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง, 80, 279 วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า ประกอบมาตรา 285, 391 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม ต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิด ฐานพยายามกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอม หรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจด้วยประการอื่นใด และความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุ ยังไม่เกินสิบสามปีโดยใช้อวัยวะอื่น ซึ่งมีใช้อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้นโดยขู่เข็ญด้วย ประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นผู้อยู่ใต้ อำนาจประการอื่นใด เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐาน กระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมิใช่ใช้อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศ ของเด็กนั้น โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่ สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจประการอื่นใด อันเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 16 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 64 ปี ฐานทำ ร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จำคุก 1 เดือน จำเลยให้การ รับสารภาพในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยใช้อวัยวะอื่นซึ่งมิใช่ อวัยวะเพศล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้น โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดย

เด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจประการอื่นใด 1 กระทง และฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้สำหรับความผิดฐานดังกล่าวกระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี โดยใช้วิธีอื่นซึ่งมิใช่วิธีฉ้อฉลล่วงล้ำอวัยวะเพศของเด็กนั้น โดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ซึ่งเป็นผู้อยู่ใต้อำนาจประการอื่นใด คงจำคุก 56 ปี ฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ คงจำคุก 15 วัน รวมจำคุก 56 ปี 15 วัน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุกจำเลย 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ประกอบมาตรา 80 ซึ่งต้องรับโทษหนักขึ้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 จำคุกกระทงละ 10 ปี รวม 4 กระทง เป็นจำคุก 40 ปี ลดโทษให้ในความผิดกระทงแรก กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 35 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก 35 ปี 15 วัน ไม่ปรับบทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เด็กหญิง ศ. ผู้เสียหาย ขณะเกิดเหตุอายุ 11 ปี เป็นบุตรของนาย พ. กับนางสาว ก. ซึ่งไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ต่อมาเมื่อผู้เสียหายอายุประมาณ 2 ถึง 3 ปี นาย พ. กับนางสาว ก. แยกทางกัน นางสาว ก. มีจำเลยเป็นคนที่รักใหม่ จึงพาผู้เสียหายไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของจำเลย ผู้เสียหายพักอาศัยกับจำเลยหลายปี โดยจำเลยอุปลาระเลียงผู้เสียหายเสมือนเป็นบิดา ต่อมาประมาณเดือนตุลาคม 2564 นางสาว ก. มีคนที่รักใหม่ซึ่งพักอาศัยอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จึงพาผู้เสียหายไปอยู่ด้วย ครั้นวันที่ 30 พฤศจิกายน 2564 นางสาว ก. พาผู้เสียหายกลับไปฝากให้พักอาศัยอยู่กับจำเลยที่ อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง ที่เกิดเหตุ แล้วนางสาว ก. เดินทางกลับกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 1 ถึงวันที่ 4 ธันวาคม 2564 เวลาประมาณ 4 นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายกับจำเลยอยู่ภายในห้องพักโดยนอนคนละเตียง จำเลยเดินไปหาผู้เสียหายแล้วถอดกางเกงของผู้เสียหายออกและใช้นิ้วมือของจำเลยสอดใส่ล่วงล้ำเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหาย จากนั้นจำเลยพยายามสอดใส่อวัยวะเพศของจำเลยเข้าไปในอวัยวะเพศของผู้เสียหายแต่ไม่สามารถสอดใส่ได้ จำเลยจึงเลิกทำ ครั้นเวลาประมาณ 18 นาฬิกา ของวันที่ 4 ธันวาคม 2564 จำเลยใช้มือตบศีรษะของผู้เสียหาย 1 ครั้ง และใช้ขาเตะที่แขนข้างซ้ายของผู้เสียหาย 1 ครั้ง ทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บบริเวณแขนข้างซ้ายไม่ถึงกับเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ความผิดฐานพยายามกระทำชำเราแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม และฐานใช้กำลังทำร้ายผู้อื่นโดยไม่ถึงกับเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยมีว่า การกระทำของจำเลยต่อผู้เสียหายเป็นการกระทำต่อผู้อยู่ภายใต้อำนาจด้วยประการอื่นใดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 หรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้เป็นบิดาเลี้ยงของผู้เสียหาย เนื่องจากนางสาว ก. และจำเลยได้เลิกรากันแล้ว อำนาจปกครองของผู้เสียหายจึงอยู่กับนางสาว ก. กรณีของจำเลยจึงไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 นั้น เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่ได้อยู่กินฉันสามีภริยากับนางสาว ก. แล้ว และอำนาจปกครองของผู้เสียหายตามกฎหมายเป็นของนางสาว ก. ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุนางสาว ก. พาผู้เสียหายไปฝากให้

พักอาศัยอยู่กับจำเลยซึ่งก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายเคยพักอาศัยอยู่กับจำเลยหลายปี โดยจำเลย
อุปการเลี้ยงผู้เสียหายเสมือนเป็นบิดา เช่นนี้ พฤติการณ์ล่วงละเมิดทางเพศที่จำเลยกระทำต่อ
ผู้เสียหายจึงมีลักษณะเป็นการกระทำที่จำเลยมีอำนาจบังคับเหนือผู้เสียหาย ซึ่งก่อนเกิดเหตุเคยอยู่
ในความอุปการะของจำเลย และขณะเกิดเหตุนางสาว ก. ได้ฝากให้ผู้เสียหายอยู่ในความดูแลของ
จำเลย ทำให้ผู้เสียหายต้องมีความเคารพยำเกรงและเชื่อฟังจำเลย ผู้เสียหายจึงเป็นผู้ที่อยู่ภายใต้
อำนาจด้วยประการอื่นใดของจำเลยตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 แล้ว
ดังนี้ เมื่อจำเลยพยายามกระทำชำเราผู้เสียหายในระหว่างที่ผู้เสียหายอยู่ภายใต้อำนาจด้วย
ประการอื่นใดของจำเลยแล้ว จำเลยจึงต้องรับโทษหนักขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ลงโทษจำเลยตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 285 ชอบแล้ว ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · วรวิมล ทวาทสิน · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5524/2567>